

CSEHY ZOLTÁN

Charles Ives komponál

Jár-kel, jön-megy a test, érzi a rácsokat,
állat-lénye sosem lel pihenőhelyet,
ellipszist, köröket halmoz a porba, mert
még nem szokta a ketrecét.

Ketrec minden. A rács rendje a rendidom.
Vak szőlőszemeket szív a beteg darázs,
s cirkuszketrec előtt őszi, egyenruhás
tűzoltózenekar halad.

Megkettőzve szimultán az egész vihánc.
Disztingvált zenekar játssza a szólamát,
s közben mintha alázúgna a rádió
réges-régi szalonzenét.

Harsány trombitászó kérdez. Ugyan minek?
Választ nem kap. A hang rácsa mögött reked.
Öt perc erre elég! Szokja a ketrecét,
s pukkadjon meg a kérdező!

Tavaszi

Nimfák berkeiben zúg a szilontavaszi,
fénypermet-ragyogás lakkja a lombokon,
álmélnak a fák démoni terhükön,
s füled már a szelíd szemét.

Torkát nyitja a nagy gép, beteges madár,
mégis másra figyel, lám, a kevély világ,
tükrös vízcsobogás dallamain mereng:
mint egy rossz piszoár, zenél.

Túlterhelt kikelet tarka virágait
fóliázgatja be, nézd, sorra a gond. Bizarr
várossá alakul át a kiszórt szemét.
Új patkánygenerációk

terjesztik vehemens kórokozóikat.
Pörgős évszakokért száll a frivol fohász.
Kölcsönhangszereken játsznak az angyalok,
s egy gépész dirigál nekik.

Fapados ritmusok

Életmódmagazin-líra, segélyezett
versformák, fapados ritmusok, unt szavak,
nincs túl sok csavaros kép, ami megmarad,
szép, mint járda közén a gaz.

Nyílt tengerre hajóz menten a vers, akár
luxusnimfa-csapat jachtja heves habon.
Dús szőrű fenekét tolja ki egy szatír:
antik formai túlkapas.

Nincs itt sok vitamin, csak protein-löket.
Minden szánakozás látszatadó, hamis,
minden strófa mögött dömpér a szerkezet,
s harsány fényt kap a roncstelep.

Játékos vers

Legát Anna Franciska Dunajcsik Mátyás-fotója alá

Szíjak, pántok, a bőr *punk* heve, *queer* derű!
Lángfésűs, meredek, büszke, piros taraj.
Éjhérosz, különössé preparált madár,
alkoss új mitológiát!

Szűk bőrmaszok fedik bár, sejteni arcodat.
Fétistárgy-magadat éntelenítheted.
Játszóház a világ, meglesz a főszerep:
nincs még lánc a nyakörveden!

Bőrnadrág-feszesen álljon a ritmus is!
Versláb-fétiseim maszkulin érveit
most hadd szórom eléd. Hódol a gyengeség,
s ámul mámorod izmain!

Egy város mocoog itt a bakancs alatt!
Bőrszerkót aki hord, meztelenül van az!
Lengő sling lesz az éj, és fölemelt farát
fölkínálja akárkinek.

Szép vagy, mert szabad és gáttalanul merész.
Berlin-lény, csupa tűz és olaj. Itt a bőr
kényszerzubbony is és szent uniformis is.
Hajbókolnak az angyalok!